

POSTANOWIENIE

19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 19 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko B. G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 8 marca 2024 r., I ACa 1334/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana B. G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 8 marca 2024 r., wydanego w sprawie z powództwa M. S. o zapłatę.

Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nieważnością postępowania wynikającą z błędnego przyjęcia jej legitymacji biernej w sprawie, a także oczywistą zasadnością składanego środka zaskarżenia, której źródłem było zastosowanie przez sądy rozpoznające sprawę przepisów dotyczących bezpodstawnego wzbogacenia, mimo że środki finansowe zostały przekazane na rzecz osoby oraz bez zastrzeżenia obowiązku zwrotu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut nieważności postępowania jest bezzasadny. Legitymacja bierna pozwanej wynika z ustalonego w postępowaniu przed sądami *meriti* faktu, iż pożyczki udzielane były przez powoda na rzecz przedsiębiorstwa prowadzonego przez pozwaną. Również kwoty płacone przez powoda na rzecz osób trzecich stanowiły zobowiązania przedsiębiorstwa pozwanej. Brat powoda i były konkubent pozwanej nie był zaś stroną żadnej z czynności, których dotyczy sprawa, nie występował też w roli pełnomocnika przedsiębiorstwa pozwanej.

Sąd Najwyższy nie dopatrywał się także naruszeń prawa, które doprowadziłyby do oczywistej zasadności skargi. Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez sądy obu instancji przeczą stanowisku powódki zarówno co do osoby, na której rzecz powód dokonywał wpłat i spłat pieniężnych, jak i tytułu, dla którego udostępniał pozwanej poszczególne kwoty. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że powód informował pozwaną o swoim oczekiwaniu, że zostanie spłacony, a także że czynnie dążył do zabezpieczenia własnych wierzytelności na majątku pozwanej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej występuje zaś wtedy, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Skarżąca nie uczyniła zadość tym wymaganiom. Uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o założenia niezgodne z faktami

stanowiącymi podstawę rozstrzygnięcia. Kwestionowanie ustaleń faktycznych jest zaś niemożliwe na etapie postępowania kasacyjnego ze względu na brzmienie art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[a.ł]

Mariusz Załucki